

Mercat i política

Muriel Casals

Els Nobel d'economia (2)

La teoria econòmica convencional explica que si es deixen actuar lliurement les forces del mercat s'aconseguirà trobar l'equilibri entre l'oferta i la demanda. És a dir, que no hi haurà excessos d'una mercaderia que no trobaran comprador i tampoc no hi haurà compradors (cal que siguin solvents, això sí) disposats a adquirir un bé o un servei que se'n tornin del mercat amb les mans buides.

Perquè el mecanisme funcioni són necessàries dues condicions: 1) que tant els compradors com els venedors disposin de tota la informació sobre les qualitats i els preus de les mercaderies; i 2) que els preus siguin flexibles, és a dir, que oscil·lin cap amunt si hi ha més demanda que no pas oferta i cap avall si és al contrari.

Però quan hi ha algú que pot oferir resistència a modificar el preu encara que les condicions del mercat li ho demanin, el joc ja no funciona. De què depèn que hi hagi resistència? Bàsicament de la situació de força que algú pot tenir davant una operació de compra-venda. Si el comprador sap, o simplement espera, que un pis baixarà de preu l'any que ve i no en té una necessitat urgent, esperarà i no comprarà avui; si el venedor sap, o suposa que sap, les intencions dels bancs de facilitar la concessió de crèdit d'aquí a uns mesos, retindrà la venda encara que hi hagi compradors al preu actual.

Si observem el mercat de l'habitatge, hi reconeixem aquesta mena de funcionament imperfecte.

Els preus no s'hi ajusten per a fer coincidir l'oferta i la demanda. Perquè hi ha *friccions*, és a dir, resistències, tal com expliquen els economistes premiats amb el Nobel enguany.

UAB

Estapé respon

Fabián Estapé

I tant, que el repetiria el tripartit, Montilla!

—Catalunya Caixa té nou president, Fernando Casado, fins ara director general de l'Institut de l'Empresa Familiar, que relleva Narcís Serra. Acceptat pel PSC i CiU, no té un perfil tan polític com l'ex-ministre socialista. És una bona tria?

—És catedràtic d'economia, i és un perfil més semblant a Serra Ramoneda, que va donar els seus fruits, però una mica més tou. Aquests economistes que es fan amics dels amos tan aviat no m'acaben d'agradar, però en qualsevol cas és un perfil molt millor que el de Narcís Serra.

—Precisament, de Caixa Catalunya se n'havia criticat l'excessiva politització, amb una Diputació de Barcelona sempre a mans del PSC. Creieu que realment les caixes de fundació pública han superat una època de politització excessiva?

—Encara no l'han superada, no ens enganyem. Les influències polítiques que reben són evidents. Encara ha de passar molt de temps perquè vegem unes caixes de fundació pública dirigides amb criteris estrictament professionals.

—La marca Caixa Girona desapareix, absorbida per "la Caixa". La Diputació de Girona ha jugat bé les cartes, o va cometre un error rebutjant les ofertes de fusió amb les altres dues grans caixes que ara hi ha, Unnim i Catalunya Caixa?

—Hi ha una fallida de la tàctica de Caixa Girona molt important, que pesa molt ara en la gent de Girona. Ara s'adonen que "la Caixa" és molt més gran i engolidora que no es pensaven els qui van autoritzar aquest àpat.

—En una entrevista publicada a EL TEMPS a Enrique Monsonís, que va presidir el Consell preautonòmic valencià per la UCD, assegura que el Partit Democràtic Liberal, que ell liderava a Castelló, va oferir a Eduardo Zaplana, de 27 anys, de presentar-se per Alacant. El jove acceptava, però, en canvi d'això, volia 2 milions de pessetes...

—Només li va demanar 2 milions? El noi ja prometia, i sens dubte ha complert totes les expectatives.

—El 2011 serà any electoral al País Valencià. Creieu que la majoria del PP pot estar en risc, després dels múltiples casos de corrupció que assetgen el partit?

—Lamentablement, em temo que el PP tornarà a tenir majoria.

—Aquest diumenge, al Principat es tria Parlament. Totes les enquestes apunten a una majoria de CiU. Hi creieu molt, en les enquestes?

—Mai no se sap, però sembla que serà així. Amb tot, el mateix Artur Mas aguanta la respiració, perquè potser si diu res pot perdre vots.

—Montilla ha jurat i perjurat que no repetirà el tripartit. Creieu que si l'única possibilitat de no perdre el poder fos pactant de nou amb ERC i ICV, no ho faria, el PSC?

—I tant, que repetiria el tripartit! I ja té l'explicació preparada. "El desgast de la gestió dels quatre anys de Montilla no forcen encara un canvi radical de govern"; de segur que diuen això.

—I respecte a CiU, si necessités una crossa per a formar govern, creieu que es decantaria més per ERC o pel PP?

—Pel PP Però deixeu-me que us digui una cosa més.

—Digueu.

—No em puc estar de dir que en llegir a EL TEMPS el reportatge "Retrat d'un criminal protegit" he sentit una gran satisfacció de veure que heu remogut l'aigua bruta, una feina molt necessària que en aquest país no es practica gaire sovint. Espero que amb articles com aquests ja no hi hagi tants Pedro Urraca protegits, vius o morts.

Gemma Aguilera